

Neményi Zsolt

A zöld agyhegedű

Amint odaállna az ablak tövébe,
harminc méter színezüst köd,
puha és feltapad a betonfalakra, alattunk
ez a puha mélység, ó ez a rettenetes
puhaság és felrepül, belevész,
bele, a párkány közeléből, de lehetett akár
távolabbról is, éppenhogy csak közömbösen
beállítva a rugódzó deszkát, a palánkfalon,
betonpalánkon átrepülve, ezzel a zöld hegedűagggyal,
blazírt pofával, evvel gabalyodik
a mikroszkópikus vízcseppecskékbe.
Ott aztán lefékez, mintha a föld
felett katapultálna, persze, hiszen nem ismeri
ezt a borzalmas krapplakk-színt,
terjeszkedését a húsnak, csontoknak,
miközben korcsolyázik a falakon lefelé
(vidáman nézhet így ki)
az illesztésekbe kapaszkodva,
kissé szeles esőben, párolgó, kis félelem.

***

Vidáman nézhetek így ki,
amint a pavilonig megteszem az utat,

lépkedek körbe-körbe,
az összes kisebb fűcsomó a zsebeimben,
és keresztbe-kasul a park bokrain, mert ott vannak
a legszebb sárgászöld csomók, és csodálatosak,
mint a zöld agyhegedű (hogy a biztonság kedvéért
legalább a színedhez hasonlítsak),
erre a holdkóros, göbolyókkal teli hangra,
a függőleges eltekert kis snájdig bozótosra,
ahol sötétedésig téphető a fű,
a későbbiekben akár a barka,
puha, pamacsos pöszmet,
szépen téphető, mint valami napszítta semmi
a kissé szeles esőben.
Párolgó kis félelem,

és a gyér hajzat, hogy dehogyis akarok
hasonlítani, se könnyen, se nehezen,
s egyáltalán, működik-e ez a gőzös dűne
ott bent a ropogó anyagokkal,
működik-e a sárgászöld agyhegedű?
Különleges ez a kaland, hogy megérint
egy kaszkadőr, megérint a selyemkesztyűjével,
mint bárki, ha hátrálni van kedve,
mindinkább tómondatokban, mint ahogyan festeni lehet,
szerkeszteni, elaggott kis jeleneteket,
amint beáll a beszéd egy alagútra,
beáll a befelé lopakodó,
párolgó kis félelemre.

Erdei szonett

Kukcissz lebeg a nyakadon... két fehér-
szonett nyelvtechnikája, és kutyák
nyaldosnak, amint kiszállsz a szintaxisból,
s elnehezül a levegő körülötted.

Mondod: szinesség és változat;
körömmel kapaszkodsz az ezüstösen
bomló gerinc jégedény-
döbbenetébe. A szavakat lehet

zizzenteni, hozzá gombkőszörülni,
keresztül tehát a Hét Időn, idegcsapágyon,
a tiszta, a spiri-médiumhoz.

És ujjonganak az erdő fáí, mikor
az ibse lassan becsukja maga mögött
az ajtót, puhanásra csenderülve.

Walter F Starbuck, sliep a boston eméke
kíséni - ismét tírni kony nélkül